

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Af BIBELSKE PRÆDIKENER (1816)

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "N. F. S. Grundtvigs udvalgte Skrifter", i Grundtvig, N. F. S.: *N. F. S. Grundtvigs udvalgte Skrifter*, Gyldendalske Boghandel, 1904-1909, s. 271.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-grundtvig03val-shoot-idm139670058812608.pdf> (tilgået 02. maj 2024)

Anvendt udgave: N. F. S. Grundtvigs udvalgte Skrifter

O! I Elskelige! saamange som afskye at sidde paa Spotteres Sæde og vandre de Ugudeliges Vei, som frygte Gud og stride imod Synden, som stævne til Himmelen paa Livets trange Vei og elske Brødrene; o! I veed det, I føle det med mig, at vi have Trøst behov, have den haardt behov; kun derom spørge vi, hvor den er at finde? Vi hørde det, at hvad som er tilforn skrevet, er skrevet os til Lærdom, og adspørge vi nu Skrifterne, da høre vi, at det var til Bibelen, den Gudfrygtige hentyede, overalt hvor den kjendtes, saalænge den var til i Verden. Ja, de tale til os, de hensovne Fromme og vidne om Trøsten, den overflødige Trøst, som Bibelen gav dem i Sorrow og Nød, i Pine og Død; ja, Aanden vidner i vort Hjerte om den evige Trøst, som de fandt ved at annamme dens Ord og følge dens Lys. Brødre og Søstre i Herren! vi veed det, at Verden med sin Herlighed og Viisdom kan ikke trøste os i vor dybeste Nød og Bekymring; vi ere fødte ved Bibelens Side, den talde til os, der vi vare spæde, før vi endnu kunde adskille dens Ord, den lysde Guds Fred og Velsignelse over os i den hellige Daab, den vinker, den kalder os daglig, og vil vi kun oplade Øre, Øie og Hjerte for dens Herlighed og Guddomstale, da er den vores, vores med al sin Trøst, med al den Trøst, som er overflødig til den Skare af Folk og Tungemaal, som Ingen kan tælle. Ja, I Elskelige! der er Ingen 272 iblandt os, som beskikkede sit Hjerte til at frygte Gud og holde Hans Bud, uden at han og stundom har annammet Skrifternes Trøst og følt dens Kraft; men alligevel er det vist, at selv de, som frygte Herren, langt sjældnere nu end fordem hentye til Hans Ord, at dets kraftige Trøst nu kun sjælden saaledes stærker, opfylder, opliver, opluer et Hjerte, som Ordet vidner om sig selv, at det kan og skal, ja, som vi grandgivelig see paa Fædrenes Tale og Vandel og Idræt, at det fordem har stærket og muntret og varmet. Ordets Skyld kan det dog ikke være, det maa være vores, og vist bør det da vel betænkes:

*Hvorledes Skriften maa annammes og bruges,
naar vi skal annamme dens fulde, rige
og kraftige Trøst?*